

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 250/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **mesta Trenčín**, IČO 00 312 037, Mierové námestie 2, Trenčín, zastúpeného advokátskou kanceláriou GARANT PARTNERS legal, s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Dočár, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 39Cb 244/2012 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a napadnuté konanie

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov v napadnutom konaní a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 7 100 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva priebeh napadnutého konania v podstatnom takto: Sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré začalo podaním žaloby 6. decembra 2012. O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 39Cb 244/2012 z 11. mája 2018 tak, že žalobu zamietol a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 16 Cob 103/2018 z 23. decembra 2019 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 9. marca 2020.

3. Žalobca podal 28. apríla 2020 dovolanie, ktoré bolo predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na dovolacie konanie 9. júla 2020 a nebolo o ňom dosiaľ rozhodnuté. V odpovedi na sťažnosť sťažovateľa predsedníčka okresného súdu upovedomila sťažovateľa, že okresný súd

o trovách konania nerozhodol bezprostredne po právoplatnosti rozsudku, pretože uprednostnil predloženie veci na dovolacie konanie, ktoré môže mať vplyv na výsledok sporu aj na rozhodnutie o trovách konania v prípade zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu.

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, keďže sťažovateľ sa nemôže domôcť vydania rozhodnutia o náhrade trov konania už viac ako dva roky, a to aj napriek sťažnosti podanej predsedovi súdu. Sťažovateľ poukázal na celkovú dĺžku konania, ktorá predstavuje 9 rokov a 2 mesiace, ktorú považuje za zjavne neprimeranú. Okresný súd nebol schopný za dva roky a dva mesiace vydať procesné skutkovo a právne nenáročné rozhodnutie o výške trov konania. Sťažovateľ utrpel vážnu nemajetkovú ujmu, pretože je konfrontovaný s nefunkčným systémom súdnej ochrany. Právna neistota sťažovateľa trvá už viac ako 9 rokov a v tejto fáze konania sa týka návratnosti jeho majetku vynaloženého na svoju právnu obranu. Preto požaduje priznať aj finančné zadosťučinenie v sume 7 100 eur.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Predmetom predbežného prerokovania je sťažnosť sťažovateľa, ktorou primárne namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom predpokladom vyslovenia porušenia týchto práv je v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu trvajúce súdne konanie, v ktorom je sťažovateľom označený orgán verejnej moci neodôvodnene nečinný alebo je jeho postup neefektívny takým významným spôsobom, že to vytvára stav, ktorý je nezlučiteľný s podstatou a obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že pod pojmom trvajúce súdne konanie je potrebné v zásade rozumieť konanie od jeho začatia do právoplatného meritórneho skončenia, pretože účelom ústavnej ochrany je odstránenie stavu právnej neistoty týkajúcej sa právnej veci, s ktorou sa sťažovateľ obrátil na všeobecný súd. Právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia v takej právnej veci nastáva nastolenie právnej istoty sťažovateľa.

7. V prejednávannej veci nadobudol rozsudok okresného súdu vo veci samej právoplatnosť 9. marca 2020, tým došlo k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa týkajúcej sa predmetu konania. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola podaná 31. marca 2021, teda po nastolení právnej istoty vo vzťahu k meritu veci, čo vylučuje možnosť vyslovenia porušenia označených práv vo vzťahu k tejto časti (právoplatne ukončeného) konania. Preto v tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

8. Sťažovateľovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania na prvom stupni aj v odvolacom konaní v rozsahu 100 %. Od 9. marca 2020 však okresný súd nerozhodol samostatným uznesením o výške priznanej náhrady trov konania na prvom stupni a odvolacieho konania.

9. V súvislosti s touto časťou konania vzal ústavný súd do úvahy skutkové okolnosti veci, najmä že nárok na náhradu trov konania už bol sťažovateľovi priznaný meritórnymi rozsudkami, čím došlo k zásadnému oslabeniu jeho právnej neistoty vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania. Zároveň vzal do úvahy aj argumentáciu okresného súdu, ktorú nemožno považovať za právne bezvýznamnú, že výsledok prebiehajúceho dovolacieho konania bude mať vplyv na výšku priznanej náhrady trov (jednak v prípade úspechu sťažovateľa priznanie ďalších trov za dovolacie konanie, ako aj v prípade jeho neúspechu zmena rozhodnutia aj v časti trov, pozn.). Za tejto situácie sa javí ako účelné a hospodárne zo strany okresného súdu vyčísliť náhradu trov v jedinom uznesení za celé konanie. Zároveň dovolacie konanie prebieha v čase pandémie a s ňou súvisiace opatrenia a zvýšená chorobnosť sú objektívne spôsobilé spôsobiť predĺženie dovolacieho konania, ktoré má za následok dlhšie časové obdobie, po ktoré trovy konania okresným súdom neboli vyčíslené.

10. Vzhľadom na popísaný skutkový stav ústavný súd výnimočne uzatvára, že dĺžka rozhodovania o výške trov konania zo strany okresného súdu nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie v tejto časti mohla viesť ústavný súd k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, a preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu